

Sejtések

*Elfojtott tüzekből sejtések füstcsikja kúszott a lelkemen át.
Éreztem, választ ismeretlen szókra némán ajakam ad.
Jövendő szürkületekből nőtt ki fényeim fanni be csáp,
s a színeknek rettent szemmel hozzámbújt vértelen arca.*

*Lelkembe intőn örökös kórus vontatott ritmusa nyúlt.
És ezer léptek egybefolyt hangja, mi századok kútjában lefele fut,
mintha visszaverné folyosó-boltozatáról jövőmben mindegyik út,
elébe hozta az álmodás rejtelmes egysége szavát.*

*Tébolyult fényesség száguldott érzekeimen, másik szem lövellte láng,
mely az időn fut végig, sebláz, hol misztikus bilincsek pereme ráng,
evezőcsapás, mely megbűvölt flottát a messzibe ránt
még meg nem nyílt kikötők felé, szét nem tárt azurok alá.*

*És belémsajdult a dolgok összefüggése, százados sugarak fókusza lett,
miket a lelkek sugároznak ki s vissza a lelkekbe vet
egy rémálom tükre, mit nyílt szemek látnak, az évek, a szomj, a vér meg a
seb,
s mit láttatsz, míg be nem telt öröktől fogvai átkod.*

*És szorongásom imájába az Aratás Angyala kürtjéből tört be a jel,
mely lelkek ágyán születik agónia-sikolyban hangzani fel
elrendelt arató álmodásába, amikor mennie kell,
és zengi az odébb álmodónak a munkát, mely az örökös mezőkön örök.*

Feleletek

*Egy átok súlyt nyögünk: vágyaink egébe fölrepülve,
nehézkedéstől földre-űzve, vérünk éjébe görbedünk le.*

*„Hatalmasak vagytok és halhatatlanok; és titkos lelketekben mélyen
napok s nyarak égnek, hogy számtalan szüretekre szóló érjen.”*

*Kozmosz csendjében, csillagok közt, mik vérgömbbé hűltek fölöttünk-
alattunk,
mint ellenséges őrtüzek láncában, magunkra maradtunk.*

*„A nehézfegyverzetűek nehézsége ül rajtatok:
minden földönlakót fölszabadítani kiválasztattatok.”*

*Legyűrtek behorpadt mellére térdelni verekedünk,
és bárha szeretni vágyódunk, nem szeretünk, nem szeretünk.*

*„Mint éretlen gyümölcs kemények vagytok; és tüztől érve
érték a titkos nyárban testvéri ölelések bűvkörére.”*

*Öröm a napláng, álmunkban látva: ha felébredünk, vérbe alvad;
ézerszemű a fájdalom, és soha egészen el nem alhat...*

*„Milliókkal vagytok titkos tervérségbe zárva örökre
és csak a milliók öröme válik egyszer majd örömtökre.”*

*Úszó szigetek táguló illat-sodrán úszunk...
Úszunk s a szigetek úsznak és nem lehet közelebb jutnunk...*

*„Királyi szemetek káprázata, mi titeket körbelengett:
lelketekben virágzó szigetek fénye, mi tinektek földeregett.”*

Rejtett szerelem

*A lelkek rejtett mélyén szerelmed hangja lüktet
a nyájjaidnak vészes hegyekről mint pásztorsíp dús álmai;
és fivér számtalan jár, mind tőle részegültek,
de azt, hogy merről szállt feljűk, mégsem hallani.*

*Fehérherét kinyílni tavaszkor ujjad szellővel szórt
az alázatos fűszálak közé a lelkek ugarán;
a forró nap tapodta, s csak illatot sírt, szél mit elhord,
a gazda róla nem tudott, s ismeri méhe valahány.*

*Rejtett a te szerelmed, de jövő szüretei cukra
mint szőlőt járja titkon át tejutak csillagfürtjeit; —
a lelkek minden ébredésén hasonlít hajnalukra,
az aranyszirmú napvirág mit éjből fölserdülve nyit.*

*Az idő kék azúrja, nem járt tenger sugára,
a megbékélés hozsannája, tavasz tánca bent;
kap fénylő ünnepére szeretők szíve lángra,
mint éterkezekben ha ezer illatozó lámpa leng,*

*s a belső szürkületbe, fények aranybrokátja,
világok lépcsőjére, álmok függőkertjeire hull,
hol türelmetlen árral a lelkek milliárdja
lüktet feléd mind közelebb, hangodra, mely hív szakadatlanul.*

HAP BÉLA fordításai

OTOKAR BŘEZINA (1868—1929)

Dél-csehországi talusi környezetből származik. Az 1890-es években kibontakozott költészete a cseh szimbolista líra élenjáró teljesítménye. Fontos szerepet játszik verseiben a hangzás, a vers zenéje; a cseh költészet megújulásából, kitejező eszközeinek gazdagításából oroszlánrészt vállalt.